

offentlige Økonomi, og Venstre havde derfor tænkt, om det ikke skulde være muligt at gennemføre det foreliggende Forslag til Beslutning. Forslagsstillerne var klar over, at der maatte indhentes flere statistiske Oplysninger, end de havde været i Stand til selv at fremskaffe, og Ordføreren kunde tænke sig at foreslaa hele Spørgsmaalet henvist til nærmere Undersøgelse i et Udvalg, saa at man ved Administrationens Hjælp kunde komme til Bunds i et stort, vanskeligt og meget alvorligt Spørgsmaal.

Socialministeren kunde ikke godkende den givne Skildring af Arbejdsløshedsforholdene og de Slutninger, Forslagsstillerne havde draget. Man kunde ikke se bort fra, at der siden 1930 var kommet 151 000 nye beskæftigelseskrævende Medborgere til i Alderen fra 20 til 65 Aar, og samtidig havde Landbruget skudt 30 000 fra sig. Ministeren pegede paa de Beskæftigelsesmuligheder, der var skabt inden for Eksportindustrien, særlig Jernindustrien, hvor Arbejdstallet siden 1929—30 var vokset til det dobbelte, skønt man havde maattet foretage sine Raastofindkøb ud fra Hensynet til Landbrugseksporten, og han gjorde tillige opmærksom paa den stedfundne Skærpelse af Kontrolreglerne, der medførte, at Antallet af arbejdsløse i Oktober 1938 var 25 000 højere, end det vilde have været, hvis man havde haft lige saa ringe Kontrol som i 1929. Det var rigtigt, at de ved Nødhjælpsarbejder og i Henhold til Loven af 13. April 1938 beskæftigede nu regnedes som arbejdende, men Arbejdstiden var ogsaa reguleret, saaledes at de paagældende nu arbejdede 36 Timer om Ugen, og de kunde optages i Arbejdsløshedsforsikringen. Naar Ledigheden var forøget fra 1937 til 1938, hang dette sammen med det indtraadte Prisfald, idet man f. Eks. ikke vilde planlægge nye Byggeforetagender, før Priserne paa Bygningsmaterialer havde naaet Bunden. — Ministeren bestred, at der var udækket Behov for Arbejds-kraft, og at der fandt Misbrug Sted af den sociale Lovgivning. Det, der var i Vejen, var, at man ude paa Landet nærede en afgjort Uvilje mod at henvende sig der, hvor man skulde henvende sig for at faa Arbejds-kraft, nemlig til Arbejds-anvisningskontorerne. Der behøvedes derfor ingen Lovændring. »Vi har en Arbejdsløshedslovgivning, hvori det er bestemt, at der overhovedet ikke maa udbetales Understøttelse til den, der vægrer sig ved at modtage anvist Arbejde. Vi har et Arbejdsanvisningskontorsystem, hvor man kan henvende sig, hvis man ønsker Arbejds-kraft. Naar man gør det, og Arbejdsanvisningskontoret er i Stand til at anvise Arbejds-kraft, vil de faa Personer, som ikke ønsker at overtage det anviste Arbejde, blive frataget Understøttelsen og vi ikke faa Understøttelse igen, før de har haft andet Arbejde